

LÝ QUANG DIỆU VIẾT VỀ VẤN ĐỀ NĂNG LƯỢNG VÀ BIẾN ĐỔI KHÍ HẬU

Nguồn: Lee Kuan Yew (2013). "Energy & Climate Change: Prepare for the Worst", in L.K. Yew, *One Man's View of the World* (Singapore: Straits Times Press), pp. 280-293.

Biên dịch: Nguyễn Quế Phương | **Hiệu đính:** Lê Hồng Hiệp

Tôi tin rằng trái đất đang dần nóng lên do chính những hoạt động của con người. Điều này xem ra cũng nhận được sự nhất trí rộng rãi của các nhà khoa học đang nghiên cứu về vấn đề trên.

Có nhiều quan điểm bất đồng, bao gồm quan điểm cho rằng sự gia tăng nhiệt độ có thể là một phần chu kỳ bình thường mà trái đất thi thoảng trải qua trong quãng thời gian 4,5 tỉ năm của nó và vì thế không liên quan gì đến sự phát thải khí cacbon của con người. Nếu điều này đúng, chúng ta không nên làm gì cả ngoại trừ ngồi yên và chờ đợi nhiệt độ giảm xuống khi chu kỳ này dần qua. Nhưng xét cho công bằng, tôi tin có bằng chứng thuyết phục cho thấy không có gì là "bình thường" với những gì chúng ta đang gặp phải ngày nay. Sự nóng lên đang diễn ra quá nhanh chóng. Những tảng băng đang tan chảy trước mắt chúng ta. Đường bờ biển phía Bắc Canada, Alaska và Nga trước đây bị chặn bởi băng, bây giờ đang được mở ra để phát triển giao thông hàng hải trong những tháng hè. Điều này chưa từng xảy ra trước đây.

Biến đổi khí hậu và nóng lên toàn cầu đe dọa sự tồn tại của con người. Nó đòi hỏi chính phủ các nước phải cùng nhau hành động để cắt giảm tổng lượng khí thải một cách đáng kể. Thật đáng tiếc là dường như việc này sẽ không được thực hiện. Năm 2009, Hội nghị về biến đổi khí hậu của Liên Hiệp Quốc ở Copenhagen

(Thủ đô Đan Mạch) đã kết thúc mà không đạt được một thoả thuận ràng buộc nào mặc dù đã tụ họp các nhà lãnh đạo của tất cả những quốc gia quan trọng. Các hội nghị tiếp theo cũng không đạt được kết quả ngoạn mục, và tôi cũng sẽ không nín thở chờ những hội nghị trong tương lai đạt được kết quả như vậy.

Cốt lõi của vấn đề được nhận thấy là sự đánh đổi không thể tránh khỏi giữa việc cắt giảm lượng khí thải và phát triển nền kinh tế. Khi một chính phủ ngồi vào bàn đàm phán, họ biết rằng họ không thể đi quá xa sự chấp thuận của người dân trong nước nếu đưa ra những sự nhượng bộ. Nếu (sự nhượng bộ) gây nên những thiệt hại cho thu nhập và việc làm quá mức không thể chấp nhận được thì họ sẽ có nguy cơ bị thất cử.

Một vài xã hội cảm thấy lo lắng hơn về tác động của sự nóng lên toàn cầu và sẵn sàng trả bất cứ giá nào cho sự xanh sạch của môi trường. Những người Châu Âu có khuynh hướng rơi vào nhóm này. Tôi đã sống ở Anh trong 4 năm ngay sau Chiến tranh Thế giới lần thứ hai. Nó có khí hậu tương đối ôn hòa và dễ dự đoán, tương tự như ở Châu Âu lục địa. Thế nhưng điều đó đã thay đổi. Từ Địa Trung Hải tới Bắc Âu, những người dân từng quen thuộc với khí hậu ôn hòa giờ đây phải đối mặt với lũ lụt, lốc bão và những đợt nắng nóng làm chết người và phá hoại tài sản. Người Châu Âu vì vậy đã cảm nhận được sự cấp bách trong việc giải quyết vấn đề trên.

Người Mỹ có truyền thống ít bị đe dọa bởi thời tiết xấu. Họ đã luôn luôn đối mặt với những cơn lốc xoáy và bão, dù số lượng có gia tăng trong những năm gần đây. Nhưng đó không phải là vấn đề lớn đối với họ: Bạn chỉ cần tuyên bố đó là khu vực thảm họa, sau đó các nguồn lực của liên bang được đưa đến để cứu trợ, các công ty bảo hiểm sẽ trả tiền và bạn mua một căn nhà mới. Có thể nhận thấy rõ ràng rằng Mỹ sẽ tiếp tục không phê chuẩn Nghị định thư Kyoto. Tổng thống Barack Obama đã tuyên bố rằng biến đổi khí hậu là một ưu tiên hàng đầu nhưng chính quyền của ông không thúc đẩy việc ban hành một đạo luật toàn diện về biến đổi khí hậu. Tuy nhiên, tôi nhận thấy người Mỹ đang bắt đầu từ từ nhận ra vấn đề. Chắc hẳn sẽ mất một thời gian dài để họ đạt được lập trường như Châu Âu hiện giờ, nhưng họ đang dịch chuyển dần theo hướng đó. Các cuộc cách mạng khí đá phiến (*shale gas – khí gas kẹt giữa những phiến đá ngầm dưới lòng đất - NHD*) ở Mỹ đang kích lệ sự chuyển hướng khỏi than đá vốn là nhiên liệu hóa thạch gây ô nhiễm nhất. Người Mỹ là một trong những nguồn tiêu thụ năng lượng lớn nhất trên thế giới và điều đó đặt kỳ vọng rất nhiều trên vai họ. Họ phải đi đầu nêu gương.

Trung Quốc, Ấn Độ và các nền kinh tế đang nổi lên khác đã đưa ra lời biện minh rằng lượng khí thải họ đang chịu trách nhiệm thật sự là thấp hơn so với các

nước công nghiệp phát triển nếu tính bình quân theo đầu người thay vì tính trên cơ sở toàn quốc gia. Họ cũng khao khát tăng trưởng, và chỉ ra rằng có điều gì đó không trung thực ở các nước giàu vốn đã đạt đến mức độ phát triển hiện tại của họ dù theo các biện pháp làm hại đến môi trường nhưng bây giờ lại tìm cách áp đặt các mục tiêu xử lý khí thải nặng nề lên những nước đang cố gắng bắt kịp họ. Nhiều tình trạng ô nhiễm đến thời điểm hiện tại đã được tích tụ thông qua các hoạt động của những nước phát triển, không phải những nước đang phát triển như họ nêu ra. Do các lập trường này, tôi cũng không hy vọng gì về việc vấn đề này sẽ được giải quyết.

Tình trạng ngày càng tồi tệ hơn khi dân số toàn thế giới tiếp tục gia tăng đều đặn. Nó vượt quá 7 tỷ người trong năm 2012 và dự kiến sẽ đạt đến 9 tỷ vào năm 2050. Mặc dù đúng là tiến bộ công nghệ có thể nâng cao năng lực sản xuất thực phẩm và khả năng cung cấp chỗ ở cho nhiều người hơn trong những không gian nhỏ gọn, nhưng tới một thời điểm nào đó, chúng ta chắc chắn sẽ đi đến giới hạn. Trái Đất chỉ có thể chứa nhiều người nếu không có thiệt hại nghiêm trọng nào cho môi trường sống và đa dạng sinh học. Làm thế nào chúng ta có thể chấm dứt sự gia tăng dân số này? Theo tôi, chìa khóa nằm trong việc giáo dục phụ nữ, điều khiến họ muốn sinh ít con cái hơn. Càng sớm làm được điều này, chúng ta sẽ càng sớm có một thế giới ít đông đúc hơn.

Vậy điều gì cần được thực hiện trong lúc này?

Thứ nhất, sẽ là lựa chọn khôn ngoan hơn cho các nước nếu họ dành nhiều thời gian và sức lực để chuẩn bị cho các thảm họa của con người có thể xảy ra trong vài thập kỉ tới, thay vì khiến cho các nước khác phải cắt giảm lượng khí thải. Đã có kế hoạch nào để đối phó với sự gia tăng mực nước biển, thời tiết ngày càng khắc nghiệt, thức ăn và nước uống khan hiếm dần, và các vấn đề khác hay chưa? Ví dụ, nếu các sông băng ở Trung Á và Trung Quốc tan chảy, các thành phố ở hạ lưu có thể đầu tiên sẽ phải hứng chịu lũ lụt, sau đó là hạn hán vì nguồn cung cấp nước cạn kiệt khi không còn băng để tan chảy nữa. Các lưu vực sông sẽ không còn khả năng cung cấp nơi ở cho nhiều người.

Hơn nữa, khi mực nước biển tăng lên, con người sống ở những vùng trũng thấp sẽ không có lựa chọn nào khác ngoài việc chuyển đi. Một nghiên cứu cho thấy một mét mực nước biển tăng lên có thể khiến 145 triệu người toàn cầu phải chuyển chỗ ở và làm ô nhiễm nguồn nước uống của hàng triệu người nữa. Những dải đất rộng lớn – thực tế là là toàn bộ diện tích của nhiều thành phố - có thể bị nhấn chìm dưới nước. Kế sinh nhai sẽ bị đe dọa, vì trong nhiều trường hợp, di chuyển tới địa thế cao hơn sẽ liên quan tới việc từ bỏ đất phù sa mà con người cần để trồng trọt.

Các nước giàu hơn sẽ tìm ra cách để đối phó với điều này. Ví dụ như ở Luân Đôn đã có Đập chắn sông Thames, vì thế nước có thể bị chặn lại khi thủy triều dâng cao. Và sẽ không quá khó khăn trong việc nâng các đập chắn lên cao hơn nữa. Nhưng đối với các thành phố nằm cạnh bờ biển, hay các hòn đảo như Singapore và Maldives, các giải pháp cho vấn đề này sẽ không đơn giản như vậy. Di cư trong phạm vi một quốc gia cũng gây ra ít vấn đề hơn di cư qua biên giới. Ví dụ, nếu các khu vực ven biển của Trung Quốc bị ảnh hưởng, người dân có quyền lựa chọn di chuyển vào trong nội địa. Sẽ có những hậu quả về mặt kinh tế, nhưng hậu quả chính trị thì ít nghiêm trọng hơn. Tuy nhiên, trong trường hợp của Bangladesh, nơi có nhiều vùng trũng thấp, con người có thể buộc phải di chuyển đến Ấn Độ. Các đường biên giới dài và dễ xâm nhập có nghĩa là không phải lúc nào nó cũng có thể ngăn cản họ vượt biên. Dẫu gì đi nữa, bạn cũng không thể ngăn được dòng người khi họ đang cố chạy thoát để cứu lấy mạng sống của mình. Những hệ lụy vì vậy là rất lớn. Nếu có quá đông người di cư, nguy cơ xung đột sẽ tăng đáng kể.

Thứ hai, điều đáng chú ý là một số hành động có thể khả dĩ bất chấp sự do dự tại các cuộc hội nghị quốc tế bởi vì bảo vệ môi trường không phải lúc nào cũng đồng nghĩa với việc xem trọng lợi ích của các quốc gia khác mà làm tổn hại mình. Làm giảm sự ô nhiễm giúp cải thiện môi trường địa phương và cuộc sống của những người dân bình thường trong đất nước của bạn. Cắt giảm lượng cacbon thải ra cũng là đúng đắn về mặt kinh tế trong một vài trường hợp, nhất là khi việc thải khí bắt nguồn từ việc năng lượng được sử dụng không hiệu quả hoặc lãng phí. Người Nhật bỏ ra nhiều thời gian nghiên cứu làm thế nào họ có thể giảm thiểu lượng năng lượng dùng cho việc chế tạo từng sản phẩm vì họ hiểu rằng điều này sẽ chuyển thành tiết kiệm chi phí như thế nào. Một ví dụ khác là trợ cấp nhiên liệu. Khi bạn trợ cấp, chắc chắn là người ta sẽ có xu hướng tiêu thụ nhiều hơn mức tối ưu. Đó là sự lãng phí. Việc xóa bỏ trợ cấp và thậm chí đánh thuế sử dụng nhiên liệu để phản ánh chi phí thực sự của nó với toàn xã hội do vậy sẽ là điều đúng đắn phải làm về cả mặt kinh tế lẫn lợi ích môi trường.

Chính vì những lý do này, nhiều quốc gia đã hành động đơn phương. Điều này giải thích cho việc nâng cao ý thức bảo vệ môi trường ở Trung Quốc. Họ biết rằng nếu họ tiếp tục sản xuất ở mức hiệu suất năng lượng như hiện tại, họ sẽ không bao giờ chạm được mức GDP bình quân đầu người của Mỹ bởi vì đơn giản là không có nhiều năng lượng có sẵn cho họ. Hơn nữa, họ có thể thấy rằng người dân đang chịu thiệt hại từ ô nhiễm không khí và nguồn nước, và môi trường của họ đang thay đổi theo những chiều hướng khủng khiếp. Các bệnh lý hô hấp đang tăng dần. Bão cát trở nên thường xuyên hơn. Các sông băng ở cao nguyên Tây Tạng đang rút xuống mỗi năm. Trong thời gian diễn ra Thế vận hội mùa hè năm 2008,

họ đã giảm một nửa lượng xe trên đường và cho ngừng hoạt động một số nhà máy xung quanh – và kết quả đã quá rõ ràng. Khi con người nhận thấy những gì là có thể thì theo thời gian, khi chất lượng cuộc sống tăng lên, chính phủ sẽ phải hành động dưới nhiều áp lực để tạo nên những thay đổi cần thiết cho việc cải thiện môi trường.

Ấn Độ có thể mất thời gian dài hơn một chút để phát triển một phong trào môi trường xanh vì nước này ít đô thị hóa và công nghiệp hóa hơn so với Trung Quốc và họ cũng gặp ít vấn đề về môi trường hơn – nhưng họ không ở phía sau quá xa. Tuy nhiên đối với mỗi quốc gia, người dân sẽ nhận ra vấn đề khi họ nhìn thấy được những hậu quả của hiện tượng nóng lên toàn cầu và cảm nhận được mối đe dọa thật sự lên cuộc sống của họ - cũng giống như ở Châu Âu vậy. Điều này cũng chỉ là một vấn đề về mặt lý thuyết cho đến khi nó tấn công bạn.

Trong khi đó, các phát triển trong ngành năng lượng có thể giúp chúng có thêm chút ít thời gian. Công nghệ mới cho phép khai thác khí đá phiến đã khai phá ra những nguồn dự trữ khổng lồ tại Mỹ và các nơi khác. Điều này đã được mô tả một cách chính xác như là một cuộc cách mạng và đã thay đổi đáng kể cuộc chơi trên nhiều phương diện.

Khí đá phiến là một dạng năng lượng sạch hơn than đá, và có thể giúp giảm tổng lượng khí thải một cách đáng kể. Tổng trữ lượng năng lượng hóa thạch trên thế giới cũng đã được tăng lên (đủ dùng cho) thêm vài thập kỷ, thậm chí có thể lâu hơn nữa. Đặc biệt, khí đá phiến hứa hẹn sẽ làm cho Bắc Mỹ có một nguồn năng lượng độc lập – một thành tích chưa từng có. Các cảng và trạm tiếp nhận khí thiên nhiên hóa lỏng (LNG) được xây dựng ở Mỹ nhằm chuẩn bị cho nhu cầu nhập khẩu sẽ được chuyển sang dùng cho xuất khẩu. Khí đá phiến sẽ không thể thay thế dầu ở tất cả các lĩnh vực. Ví dụ như bạn vẫn sẽ cần dầu cho máy bay. Nhưng nhu cầu sử dụng dầu sẽ giảm đi một phần nào đó do một số sẽ chuyển sang khí đá phiến. Kết quả là, Trung Đông sẽ không còn giữ vai trò sản xuất dầu quan trọng nữa và mất đi quyền lực. Mối đe dọa giá dầu leo thang gây nên suy thoái kinh tế toàn cầu mà thế giới đã phải đối mặt rất nhiều lần trong quá khứ ngày nay đã giảm đi nhiều.

Thế nhưng, các nhóm về môi trường có vẻ như không kích lệ. Họ muốn thế giới phải tự chấm dứt sử dụng năng lượng hóa thạch và phát triển các nguồn năng lượng tái tạo để thế chỗ cho nó. Tuy nhiên, tôi không tin có bất kì nước nào có thể phụ thuộc trên thực tế vào các nguồn năng lượng tái tạo để đáp ứng tất cả hoặc phần lớn các nhu cầu năng lượng của mình. Có những lĩnh vực mà mà dầu mỏ sẽ tiếp tục là nhiên liệu cần thiết trong thời gian dài – ví dụ như vận chuyển bằng đường hàng không và đường bộ. Bạn có thể chuyển sang xe điện, nhưng sẽ không

thể làm được như vậy nếu bạn phải đi một quãng đường xa và đương nhiên là không thể đối với xe tải vốn phải chuyên chở một lượng hàng nặng.

Tôi tham gia ban tư vấn quốc tế của Total, một công ty dầu khí Pháp. Công ty thực hiện một đánh giá thường xuyên về các nguồn năng lượng thay thế như gió, năng lượng mặt trời, thủy điện và các nguồn năng lượng khác. Kết luận ở mỗi lần là như nhau: Trong khi các khu vực trên thế giới có thể thấy rằng họ có những điều kiện thuận lợi để tận dụng một nguồn năng lượng thay thế đặc thù thì sự đóng góp tổng thể cũng không đáng kể. Các nguồn năng lượng này có thể đóng một vai trò bổ sung, nhưng chúng sẽ không bao giờ có thể thay thế các nguồn năng lượng truyền thống bởi vì chúng quá ít và cũng không chắc chắn.

Vài năm trước đây, một người bạn của tôi từ Trung Quốc đã nói cho tôi nghe về việc sử dụng ngày càng phổ biến những tấm pin năng lượng mặt trời trong những gia đình ở Trung Quốc, đặc biệt là dùng làm nóng nước tắm. Tôi đã gửi một bức thư tới Bộ Tài nguyên Nước và Môi trường để hỏi tại sao Singapore không xem xét việc mua các tấm pin này từ Trung Quốc nếu thực sự chúng đã có sẵn với giá rẻ. Câu trả lời tôi nhận được là công nghệ chưa đạt hiệu quả kinh tế. Trung Quốc đã trợ cấp cho các tấm pin và chi nhiều tiền cho việc nghiên cứu chúng vì họ đã xác định mục tiêu cuối cùng sẽ trở thành quốc gia đi đầu thế giới trong sản xuất (các tấm pin này). Là một nước lớn, họ có đủ khả năng làm điều đó. Ngược lại, Singapore phải chờ giá giảm xuống – chúng ta phải tuân theo kết quả phân tích lợi ích – chi phí.

Như vậy chúng ta chỉ còn lựa chọn năng lượng hạt nhân, một nguồn thay thế dầu khí mà không làm trái đất nóng lên. Sau sự cố Fukushima ở Nhật, một số nước, trong đó có Đức, đã quyết định hoặc là đóng cửa các nhà máy hoặc là hoãn kế hoạch xây dựng các nhà máy mới. Những nước khác như Trung Quốc và Hàn Quốc vẫn tiếp tục với kế hoạch của mình. Bản thân Nhật Bản dường như đã đưa ra quyết định thiết thực là vẫn tiếp tục ngành năng lượng hạt nhân. Trong thế giới lý tưởng, tất cả đều muốn trở thành các quốc gia phi hạt nhân bởi vì các rủi ro đi kèm và các vấn đề chưa được giải quyết liên quan đến xử lý chất thải phóng xạ. Nhưng trong thực tế, quyền lựa chọn của chúng ta là rất hạn chế. Về lâu dài, tôi tin rằng nhiều nước sẽ từ từ bắt đầu nhận thấy năng lượng hạt nhân hấp dẫn hơn. Cuộc cách mạng khí đá phiến có thể đã làm chậm việc này, nhưng thị phần của năng lượng hạt nhân trong tổng sản lượng điện của thế giới nhiều khả năng sẽ gia tăng.

Rốt cuộc, tất cả các nước phải công nhận rằng những gì thế giới có thể chống đỡ được là có giới hạn. Chúng ta phải sống trong những giới hạn đó để có một cuộc sống thoải mái. Chúng ta cùng sống trên một hành tinh và số phận của

chúng ta gắn bó cùng nhau. Việc ai là người chiến thắng trong các cuộc tranh luận không mấy quan trọng. Nếu thế giới này bị phá hủy, tất cả chúng ta sẽ gặp rắc rối nghiêm trọng như nhau. Tất nhiên, vào thời điểm mà những hậu quả hủy diệt ghê gớm nhất của việc nóng lên toàn cầu được biểu hiện – có khi khoảng từ 50 tới 150 năm nữa tính từ bây giờ - tôi cũng như nhiều người hôm nay sẽ không còn sống vào thời điểm đó nữa. Tuy nhiên, chúng ta có trách nhiệm đối với con cháu trong việc trao cho chúng một thế giới tràn đầy hy vọng và sức sống, như thế giới chúng ta đã được nhận.

Hỏi - Đáp

Hỏi: *Liệu tiến bộ kỹ thuật có thể làm giảm bớt một số tác động tồi tệ nhất của sự nóng lên toàn cầu không – gồm những tiến bộ kỹ thuật mà chúng ta thậm chí vẫn chưa tìm ra?*

Đáp: Có thể. Các nhà khoa học có thể tìm ra một cách để cản sức nóng của mặt trời – Nó có thể là một cái bát khổng lồ có thể hứng nhiệt độ và phát tán nó trở lại bầu trời. Nhưng việc này sẽ dễ dàng hơn trên đất liền. Bạn sẽ làm điều đó trên mặt nước như thế nào?

Hỏi: *Ông có nhận thấy nhiều hoạt động mạnh mẽ hơn liên quan đến dầu khí trên Biển Đông?*

Đáp: Nếu việc khoan dầu chưa bắt đầu, không ai thật sự biết được có những gì bên dưới mặt nước. Nhưng tôi không thấy vấn đề quần đảo Senkaku/Điếu Ngư là về dầu. Nó nghiêng nhiều hơn về vấn đề chủ quyền và niềm tự hào dân tộc. Tôi tin rằng các cuộc tranh chấp sẽ được gác sang một bên mà không có bất kỳ sự giải quyết nào. Sẽ thật vô lý nếu để cho quan hệ kinh tế hai bên bị ảnh hưởng. Theo quan điểm của Nhật Bản, đây không phải là vấn đề có thể làm thoái vốn đầu tư của họ ở Trung Quốc. Và người Trung Quốc cần những khoản đầu tư này, ngay cả khi chính họ làm ầm ĩ lên về cuộc tranh chấp. Họ sẽ không để chiến tranh xảy ra. Nhưng nếu dầu khí được tìm thấy trong vùng đặc quyền kinh tế của các đảo đá này, thì nó có thể dẫn tới điều gì đó khác biệt, bởi vì Trung Quốc đang khát năng lượng.

Hỏi: *Singapore liệu có phải chứng kiến người nước ngoài tìm đến các bờ biển của chúng ta vì sự gia tăng mực nước biển không?*

Đáp: Chúng ta tìm đến bờ biển của các nước khác thì đúng hơn. Khi bạn tăng mực nước biển lên 1 hoặc 2 mét so với hiện nay, bạn sẽ thấy diện tích đất liền

chúng ta đánh mất là bao nhiêu. Núi Bukit Timah (*điểm cao nhất của Singapore – NHD*) cũng chẳng còn lại bao nhiêu nữa mà nói.

Hỏi: *Singapore đang nghiên cứu ý tưởng bức tường chắn biển nghiêm túc đến đâu?*

Đáp: Trong trường hợp cực đoan, chúng ta sẽ phải xây dựng nó. Trên thực tế, chúng ta đã mời những chuyên gia từ Hà Lan đến xem tình hình, và họ nói rằng những con đê không giải quyết được vấn đề. Bạn phải có một bức tường chắn biển. Ở Hà Lan, họ có vùng trũng thấp, nhưng ở đây, chúng ta có đất liền nằm cao hơn mực nước biển. Vấn đề của chúng ta là làm sao có được một cảng biển bên ngoài bức tường chắn biển đó.

Hỏi: *Một số người đã nói rằng Singapore đang có những chuyển biến quá chậm chạp trong việc bảo vệ môi trường. Tất nhiên chúng ta cần phải cân nhắc chi phí cho việc đưa ra các biện pháp này, nhưng ông có cảm thấy Singapore có thể chuyển biến nhanh hơn về vấn đề này không?*

Đáp: Chúng ta là một quốc gia nhỏ trong trường quốc tế tới mức bất cứ điều gì chúng ta làm cũng sẽ tạo nên rất ít thay đổi trong tổng thể tình trạng nóng lên của trái đất. Chúng ta chỉ đóng góp 0,2% vào lượng khí thải trên thế giới. Tuy nhiên, Singapore đã thực hiện những bước đi trong nước tham vọng và đầy ý nghĩa, ví dụ như việc chuyển sang dùng khí đốt tự nhiên cho phát điện, đặt trần số lượng xe cộ và đánh thuế quyền sử dụng xe, khai thác hiệu quả năng lượng.

Hỏi: *Nhưng nếu ông tham gia chính phủ, ông sẽ thúc đẩy thực hiện nhiều chính sách hơn chứ?*

Đáp: Tôi sẽ cho tiến hành các nghiên cứu, và tính toán cẩn thận các lựa chọn của chúng ta. Nhưng người ta phải lưu ý rằng người Singapore có ý thức tiết kiệm chi phí. Họ không quan tâm năng lượng từ đâu mà có, họ muốn biết cái nào rẻ hơn. Ví dụ, chúng tôi cố gắng buộc họ chuyển sang sử dụng xe hybrid (xe lai), nhưng những chiếc xe hơi này có giá đắt hơn, thậm chí là sau khi đã giảm thuế, và người ta vẫn không chọn dòng xe hybrid cho việc đi lại. Chính phủ có thể soạn thảo luật cho vấn đề này. Có lẽ, khi có một chiếc xe hơi hybrid hiệu quả cao sẵn để dùng, chúng ta có thể yêu cầu mọi người đi lại bằng xe hybrid hoặc bằng xe điện.

Hỏi: *Ông có thấy vấn đề bảo vệ môi trường đang trở thành vấn đề chính trị quan trọng tại Singapore, đặc biệt là đối với những người Singapore trẻ tuổi?*

Đáp: Không. Tại sao nó phải trở thành một vấn đề chính trị?

Hỏi: *Nhưng về ý tưởng muốn bảo tồn các không gian xanh và bảo vệ môi trường thì sao? Ông có dự kiến có sự xuất hiện của ngày càng nhiều nhóm muốn huy động và tận dụng vấn đề này vì mục đích chính trị hay không?*

Đáp: Không, có lẽ ít khả năng. Chính phủ đã cẩn thận bảo tồn các không gian xanh và mở như bất kỳ một tổ chức phi chính phủ nào.

Hỏi: *Nhưng năm 2012 đã có sự phản đối của công chúng về việc di dời các khu mộ ở nghĩa trang Bukit Brown để xây đường.*

Đáp: Đó là về tình cảm.

Hỏi: *Một trong những lý lẽ được đưa ra bởi những người phản đối liên quan tới hệ động thực vật.*

Đáp: Không, không. Đây không chỉ là vấn đề về môi trường sống. Đó là những nghĩa địa. Và những lý do này thiên về tình cảm – tổ tiên của bạn đã được chôn cất ở đó, với bia mộ của những người quá cố và con cháu họ, và nơi này cũng là một sự gợi nhớ về quá khứ của chúng ta. Nhưng chúng ta cho di dời nghĩa trang Bidadari và xây dựng trên đó khi chúng ta cần. Vì vậy nếu chúng ta cần đất, và chúng ta cần phải đào hết toàn bộ nghĩa trang Bukit Brown để xây dựng, và để các hài cốt đã được hỏa táng vào một nhà để tro cốt, chúng ta sẽ làm như vậy.

GIỚI THIỆU DỰ ÁN *NGHIENCUUQUOCTE.NET*

Mục đích

Nghiencuuquocte.net là một dự án phi chính trị, phi lợi nhuận nhằm mục đích phát triển nguồn học liệu chuyên ngành nghiên cứu quốc tế bằng tiếng Việt và thúc đẩy việc học tập, nghiên cứu các vấn đề quốc tế tại Việt Nam.

Lý do ra đời

Trong khi số người học tập và nghiên cứu về các vấn đề quốc tế ở Việt Nam ngày càng gia tăng thì việc tiếp cận các tài liệu mang tính học thuật của thế giới về lĩnh vực này còn rất hạn chế vì hai lý do: Thứ nhất, các tài liệu này thường phải trả phí mới tiếp cận được, trong khi các trường đại học và viện nghiên cứu của Việt Nam hầu như không có chi phí trang trải. Thứ hai, các tài liệu này chủ yếu được xuất bản bằng tiếng Anh, khiến nhiều sinh viên, nhà nghiên cứu, và đặc biệt là quảng đại độc giả quan tâm đến các vấn đề quốc tế nói chung, gặp khó khăn trong việc tiếp thu, lĩnh hội. *Nghiencuuquocte.net* ra đời với hi vọng sẽ góp phần khắc phục được các vấn đề trên.

Hoạt động chính

Hoạt động chính của *Nghiencuuquocte.net* là biên dịch sang tiếng Việt và xuất bản trên website của mình các nguồn tài liệu mang tính học thuật bằng tiếng Anh về lĩnh vực quan hệ quốc tế, bao gồm chính trị quốc tế, kinh tế quốc tế, và luật pháp quốc tế.

Các tài liệu này chủ yếu là các bài báo trên các tạp san quốc tế, các chương sách, hoặc các tài liệu tương ứng, đã được xuất bản bởi các nhà xuất bản, các trường đại học và viện nghiên cứu có uy tín trên thế giới.

Dự án ưu tiên biên dịch và xuất bản:

- Các bài viết mang tính nền tảng đối với lĩnh vực nghiên cứu quốc tế;
- Các bài viết có nhiều ảnh hưởng trong lĩnh vực này;
- Các bài viết liên quan trực tiếp hoặc có ảnh hưởng, hàm ý gián tiếp đến Việt Nam;
- Các bài viết được đồng đạo độc giả quan tâm.

Trang chủ dự án: <http://nghiencuuquocte.net/>

Thông tin thêm về Dự án: <http://nghiencuuquocte.net/about/>

Danh mục các bài đã xuất bản: <http://nghiencuuquocte.net/muc-luc/>

Theo dõi Dự án trên Facebook: <https://www.facebook.com/DAnghiencuuquocte>

Ý kiến đóng góp và mọi liên hệ xin gửi về: Lê Hồng Hiệp, nghiencuuquocte@gmail.com
